

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

לבור הינו נקלה, הינו העלהו מת, או ומדוד שהעפרים מדד הינו של ישראל בענה, או היתז את הצרעה בקנה מינו של ישראל על ידי הקנה ולא נגע בידו בינו, או שהיה מטפח על פי חבית ממתחת, שהיה העפרים טופח בידו על היתריות שהעלתה ורתחה, דאין דרך נסוד בקר.

בכל אלו היה מעשה ואומר חכמים ימכר הינו, דמתר הבקנה בקנה דאין דרך העפרים לנפך בקשה שנפלה, והאילו ולא נתפחו לגע, ורבי שמעון מתיר היינו בשתייה לישראל, אבל אם עלה חי בעליתו, אסור, דמדודה לעפרים על שנצל, נטל את החבית שאין בן יין וזרקה בחמתו לבור, זה היה מעשה והכשירו חכמים אף בשתייה, דלא חשיבון שמא נגע בינו, דאף שנגע הוה מגע עפרים שלא בקנה על ידי דבר אחר ומתר, אבל שלא בחמתו חשיבון שמא נגע בינו, אי נמי דהיה מגע על ידי דבר אחר בקנה, ואסור בהנאה (יא) המטעה ינו של עצמים, היינו ישראל שדורף ינו של עצמים בכשרות כדי למוכר לישראל, ואינו טותף לישראל מעות עד שימכרו לאחר זמן, וטותף ברשות של הנכרי בבית הפתוח לרשות הרבים, בעיר שיש בה עברים וישראלים, מתר היינו, ואפילו אין מפתח וחותם שרי, דמרתת הנכרי שמא חזו ליה הנך ישראלים דנכרי ברשות הרבים ומפסידנא, והוא בשאין לו מל'ה על אותו יין, כגו שכתב לו התקפליה מנף כמשהו, ואם העפרים מחזיק הינו בעיר שכלה עברים, או שאין פתוח לרשות הרבים, אסור, דלא מרתת, עד שישביע שומר ישראל, ואין השומר צריך להיות יושב ומשמר, אלא אף על פי שהוא יוצא ונכנס, מתר, וקא משמע לן דאין צריך הרבה ישראלים אלא אפילו באחד סגי, ודוקא במיני הינו בעיר העפרים על ידי הינו, אבל אם מניחו ברשות עברים אחר אפילו

מניחו בעיר שאין ישראלים דרים שם, מתר. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כל רשות עברים אתה היא, דאפילו מניחו ברשות עברים אחר, צריך גם בית פתוח לישראל הרבים וישראלים דרים שם, דחשיבון שהעפרים גומלין זה לזה, ובזמן שמפתח וחותם ביד ישראל, בין שנמצא הינו ברשות בעל הינו, ובין ברשות עברים אחר, מתר לכריי הכל. (יב) הינו שבמשנה שאמרט שישראל המטעה ינו של עצמים וטותפו ברשות (אמר מתר) ומיידו וימכר הנכרי כותב לו לישראל העסקתו מנף מעות, ולכן מתר אם הבית פתוח לרשות הרבים וישראלים דרים בתוך היער. אבל אם יוצא הישראל להוציא ואינו מניחו עד שיתן לו את מעותיו, זה היה מעשה בבית שאן ואסור חכמים את הינו, דהשתא הוי הינו משכון אצל העברים אל מרתת, דסביר אי חי' לי ויתבט לי אמיא' דידי הוא ולא יקחו הינו ממני, ולכן אפילו מפתח וחותם ביד ישראלים, אסור.

פרק ה (א) השוכר אל הפעל עובד מוכריב, ששכר ישראל לעשות עמו ביין נסך, כגון להוריק הינו מקלי אל כלי או להעביר חביות למקום, ואפילו בסקס יינם (של העפרים), שכר אסור, קנס הוא ששוכר חכמים ממוש מקרא אין נסך, אף שכר העפרים לעשות עמו מלאכה אחרת כגון ששכרו להעביר חביות אחרות, הינו של שכר, אף

כ"ב ניסן

בפרוץ ותיים הקרנו ללכת לפניו, מתר הינו, בין שהנכרי לא ידע מדשתהו, מרתת ולא נגע, אבל אם הודיעו שהוא מפליג נאסר הינו. אם נשתהה כדי שישתם החבית, שפתחתה ויחסם ויגב דלעילי, רבן שמעון בן גמליאל אומר, כדי שישתם ויגוף ויחסם ותגב, המניח עברים בחנות, אף על פי שהוא

הישראל יוצא ונכנס כל היום, מתר. אם הודיעו שהוא מפליג, אם שהה שיעור כדי שישתם ויחסם ויגב אסור. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כדי שישתם ויגוף ותגב, וצריך להשמייעט שלשה ידיום אלא, אם משמייעט מעביר, לו הייתי אומר רק שם מתר דהישראל יכול להגיע, אבל לכריתו ובקריו, יכול להעביר להפליג במפרוק ולעשות מה שחפץ, ואם משמייעט רק בספינה וקריו, הייתי אומר בספינה וקריו מפתח שיבוא מדרך אחרת, אבל בחנות יכול להגיע להקל על השתתן מה שהיה, (ז) היה הישראל אולכ עמו עם העפרים על השלחן, והניח הישראל לגינה כלי שחלן על השלחן וגינה על השלחן, שלחן שמיניחו עליו אולכין ומשקין קדם שיתבא אותם לשלחן (ותבאין שאלו), ובכך הלגינו פתוחו, והניחו הישראל וצאנו, מה שעל השלחן אסור, דחושב העפס הלא הישראל הנימו לאכל ולשתות ונוגע בינו, ומה שעל הדלבקי מתר, שאין המקסין טולקים מן הדלבקי אלא מן השלחן, ואם אמר לו הוי מוזג ושותו, אי שאל הדלבקי, אף פיון שהרחיב לו הרשות סמכה דעתו ונגע בכל'ה, חביות פתוחות הנמקצות בבית אסורות, פתוחות אם שהה כדי שיפתח ויגוף ותגב ויחסם מנשה פרבן מעיון בן גמליאל. (ל) מלשח עובדי טובים על מנף שמחפשוין וחותרין הבתים שנכנסה לעיר, אם נכנסו בשעת שלום, חביות פתוחות אסורות, חביות סתומות

מתרות, בין שהם סתומות אם פתוחים אותם אל היו חתורים וסותמין, שאין אימת האדם עליהם, ודוקא סתומות בטיט, אבל אם הם סתומות בבקס של עץ, פפתוחות דמי, דצרתא ומלתא קלותם אותם, אבל אם נכנסו בשעת מלחמה, אלו הסתומות ואלו הפתוחות, מתרות, לפי שאין פכאי לנסה, והניו פפתוחות מעשרא, אבל סתומות שנתפתחו חשיבון להו. (ז) אמניו של ישראל ששלח להם עברים חבית של יין של שבקין, מתרין לומר לו תן לנו את דמיה, כיון שעדיו אין קט את הינו, והוא אינו חיב להם אלא מעות, ואם משנמנקה לרשותו, פרש, שקבילתא כפר מרוגם, אסור, דהוה כחזורים ומוכרים לו, ישראל המוכר ינו לעפרים אם פסק הישראל מחיר עם העפוס עד שלא מדד הינו, ואמר רק משך הנכרי הכלים עם הינו, דמיו מתרין, דמשיכה בנכרי קונה כמו בישראל, שומדודו הישראל בכליו ובא הנלי ברשות הנכרי וחי לישראל מעות אצל הנכרי, ואין נסך אל היד עד שנגע, אלא מדד הינו עד שפסק סכום הפעוט, דמיו אסורין, דנכרי אל ספק דעתו ללכת במשיכה שמא ירדף עליו דמיו, ושקובע בינו בן יין נסך ועדיו הוא ברשות הישראל, דמתאר שפא לרשות הנכרי אין הישראל קונה רה, ויש לחוש שנגע, נטל את המשפס ומדד לתוך צלוחיתו של עברים מנעט בין נסך יהיה בשולי צלוחיתו, וחזר ומדד לתוך צלוחיתו של ישראל, אם יש בו במשפס ענבת יין הייט שיש לו אוגנין

מסכת עבודה זרה פרק ה

על פי שאמר לו העבר לי חבית של יין נסך ממקום למקום, ואמר לו כל חבית וחבית בקרוטה, שכרו מתר, געיר ששך שוכר חבית חבית ובדי שאר חביות, דכל אחד אחד שכר בפני עצמו הוא. ורק שכר החבית של יין נסך ישלדף לים המלה, או שלוקחם שכרו פחות חבית אחת, אבל אם אמר לו העבר לי מאה חביות בכמה פרוטות ונמקצת חבית של יין נסך ביניהם, שכרו אסור, דכל זמן שאינו לוקח שכר היין נסך, והר"ו פרש דאפשר אם לא היה לו החבית של יין נסך לא היה שוכרו כלל, השוכר את החמור והמקצת חבית של יין נסך, שכרה אסור, אבל אם שכרה לישב עליה, אף על פי שהיניה העפרים לגיט עליה, הינו כלי עם יין נסך, שכרה מתר, ובא להשמייעט דאף על פי שהשוכר את החמור דרפו לשום יין ממוזתת עליה, אפילו הכי שכרו מתר, דכיון דאם לא יציה הינו עליה, לא יצקה משכרו, הרי זה כאלו לא שכרה לקר. (ב) יין נסך שנפל על גבי ענבים, ידיחם במים זורמים, והן מתרות, ודוקא במקהרים כאשכול, ואם היו מנמקעת, אסורות, וכן אם נפל בענף ענפות, נפל יין נסך על גבי תאנים או על גבי תמרים, אין של בהם בנותן טעם, אסור, הינו אם אין שומים בתמרים נגד הינו, הינו אסור, וכן מעשה בביתוס בן זונין שגזרות תאנים ובימים כספיתא, והשתכרה חבית של יין נסך ונפל על גביה, ושאל לחכמים והתירו, דהיינו פוגם בגזרותיו, הוה הלל, כל שבהנאתו היה שואה נכנסה שטעמנו של אסור כיון שיש בו בנותן טעם אסור, כל שאין בהנאתו שאינו נכנס בטעמו של אסור, אפילו יש בו בנותן טעם, מתר, דכתבי' (דברים יד, כא) "לגר אשר בשעריך תתננה ואלכלה", וכלה דראוי לר כריתיה נכלה לגבי האסור,

אבל נכלה שאינה ראויה לגר, אינה קרויה נכלה, כגון חמץ של אסור שנפל על גבי גריסין של התר והגריסין היו רוחתין, ואם החמץ פגע בגריסין ומתר, ונען פירוש הרע"ב. (ג) עברים שהיה מנעיו עם ישראל כדי יין נסך ממקום למקום, אם היה בחזקת המשממר, הינו כשהיה הישראל לא הודיעו שהוא הולך, מתר דמרתת הנכרי לגיע בינו, שאומר הישראל יראה אותי, אבל אם הודיעו שהוא מפליג ומתרחק ממנו, ואפילו החביות סתומות לא ושהה כדי שישתם ויחסם קצת מן המעטה, מלשון "שחם היצין" (מכרד כד, ג) שיעניו פתחהו, ויחסם ויגב ויבש קותימא שסתמנו ביסיד, אם שהה כשעור זה, הינו אסור. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אינו אלא אסור אם שהה כדי שישתם את כל מעטת הבתיה ויגוף, יעשה מגופה אחרת ותגב ותתבט, ודוקא במנשה סיד סביר רבנן דדי עד שיפתח קצת ויחסם, דלא מנכר במעלה, דסיד הוי לכן ואינו נכר בין חדש ושני, אבל במנפית סיד מוזג רבנן לרבן שמעון בן גמליאל דבעי עד שיפתח המנפה כלל, ויגוף ותגב, דאם לא יעשה מגופה חדשה מנכר, ורבן שמעון בן גמליאל סובר דגם כסיד אפילו מלמעלה אל מנכר, אבל מלמטה מנכר. (ד) המניח יינו בקריו הינו שנגלה או בסמינה עם הנכרי והקל לו בפסודויה להקצרה, בשביל הקצצר, והסורו המושיר העלם בדרך הארץ, או נכנס למדינה ורחץ

אבל נכלה שאינה ראויה לגר, אינה קרויה נכלה, כגון חמץ של אסור שנפל על גבי גריסין של התר והגריסין היו רוחתין, ואם החמץ פגע בגריסין ומתר, ונען פירוש הרע"ב. (ג) עברים שהיה מנעיו עם ישראל כדי יין נסך ממקום למקום, אם היה בחזקת המשממר, הינו כשהיה הישראל לא הודיעו שהוא הולך, מתר דמרתת הנכרי לגיע בינו, שאומר הישראל יראה אותי, אבל אם הודיעו שהוא מפליג ומתרחק ממנו, ואפילו החביות סתומות לא ושהה כדי שישתם ויחסם קצת מן המעטה, מלשון "שחם היצין" (מכרד כד, ג) שיעניו פתחהו, ויחסם ויגב ויבש קותימא שסתמנו ביסיד, אם שהה כשעור זה, הינו אסור. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אינו אלא אסור אם שהה כדי שישתם את כל מעטת הבתיה ויגוף, יעשה מגופה אחרת ותגב ותתבט, ודוקא במנשה סיד סביר רבנן דדי עד שיפתח קצת ויחסם, דלא מנכר במעלה, דסיד הוי לכן ואינו נכר בין חדש ושני, אבל במנפית סיד מוזג רבנן לרבן שמעון בן גמליאל דבעי עד שיפתח המנפה כלל, ויגוף ותגב, דאם לא יעשה מגופה חדשה מנכר, ורבן שמעון בן גמליאל סובר דגם כסיד אפילו מלמעלה אל מנכר, אבל מלמטה מנכר. (ד) המניח יינו בקריו הינו שנגלה או בסמינה עם הנכרי והקל לו בפסודויה להקצרה, בשביל הקצצר, והסורו המושיר העלם בדרך הארץ, או נכנס למדינה ורחץ

אבל נכלה שאינה ראויה לגר, אינה קרויה נכלה, כגון חמץ של אסור שנפל על גבי גריסין של התר והגריסין היו רוחתין, ואם החמץ פגע בגריסין ומתר, ונען פירוש הרע"ב. (ג) עברים שהיה מנעיו עם ישראל כדי יין נסך ממקום למקום, אם היה בחזקת המשממר, הינו כשהיה הישראל לא הודיעו שהוא הולך, מתר דמרתת הנכרי לגיע בינו, שאומר הישראל יראה אותי, אבל אם הודיעו שהוא מפליג ומתרחק ממנו, ואפילו החביות סתומות לא ושהה כדי שישתם ויחסם קצת מן המעטה, מלשון "שחם היצין" (מכרד כד, ג) שיעניו פתחהו, ויחסם ויגב ויבש קותימא שסתמנו ביסיד, אם שהה כשעור זה, הינו אסור. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אינו אלא אסור אם שהה כדי שישתם את כל מעטת הבתיה ויגוף, יעשה מגופה אחרת ותגב ותתבט, ודוקא במנשה סיד סביר רבנן דדי עד שיפתח קצת ויחסם, דלא מנכר במעלה, דסיד הוי לכן ואינו נכר בין חדש ושני, אבל במנפית סיד מוזג רבנן לרבן שמעון בן גמליאל דבעי עד שיפתח המנפה כלל, ויגוף ותגב, דאם לא יעשה מגופה חדשה מנכר, ורבן שמעון בן גמליאל סובר דגם כסיד אפילו מלמעלה אל מנכר, אבל מלמטה מנכר. (ד) המניח יינו בקריו הינו שנגלה או בסמינה עם הנכרי והקל לו בפסודויה להקצרה, בשביל הקצצר, והסורו המושיר העלם בדרך הארץ, או נכנס למדינה ורחץ

מסכת עבודה זרה פרק ה

שמעבכ ומשאיר קצת יין בקשה ששופר, אסור הינו של ישראל, שהיון שבמשפך נאסר מחמת נצל, שהוא מחבר בינו שבצלוחית העפרים ואסור ינו של ישראל, דמערב בהם הספה יין נסך של המשפך, ישראל המערב יין מכלי של ישראל אל כלי של עברים, הינו ללכלי הנכרי או ללכלי שיש בו יין נסך, אסור, אף על פי שהיה שער

ממנו היה הינו שפשוך בקלי של ישראל מתר, ואמר רבן שמעון בן גמליאל דאין שער לחותו אפילו צדו לא הגיע ללכלי המתחתון אסור, ומיירי כגון שנספק הקלות או שהשליך הינו דרךך ששפליכין מן הכלי הפרוק הינו, דאם היה שם חבור גם הינו שפכלי העליון אסור, דקמקא לו ביין נסך נצל חור חבור. (ח) יין נסך אסור בהנאה ואסור בכל שהוא, אם ערה יין של ישראל בן יין נסך, דהיי מין במיט, וכן אם נפל יין של ישראל לתוך ד הבית כשעור גדול בבת אחת, אסור, דהיי נסך כל שהאסור עומד במקומו, הוא חשוב יתר מן הסהן, ואסור במשהו, אבל נפל סהן פסול, קמא קמא ביטיל

וכן ומים שנתנסכו לעבודה זרה ונתערבו במים של התר, אסור בכל שהוא, אבל יין שנתערבו במים ומים שנתערבו בינו ואין חמך במה אסור, הרי זה אסור רק בנותן האסור טעם בהתר, דהיי נסך שביטל אם יש מים, כיון שהוא מין בן שאינו מיה. זה הכלל מין שנתערב במיט אסור במשהו, ושלם במיט אסור בכל בנותן טעם, ונען ברע"ב שומכא דהיי'למלכה. (ט) אלו אסורין ואסורין שכל שותו בן יין נסך שכל שותו בן מקום שנתערב אפילו בכל אסורין, אף על פי יין נסך שנתערב חבית אסור באף חביות התר, ועבודה זרה צריה שנתערב אסור בהנאה, ואסורין בכל שותו, אבל אסורין באסור שאין דקים למט, אינן אסורין בכל שותו. (י) יין נסך שנפל לבור הינו חבית גדולה של יין נסך שנתנסך לעבודה זרה, שנשתכרה ונפלה לבור יין של התר, על הבור כל אסור בהנאה, דהיי מין במיט דאסור במשהו מקשה לו, רבן, רבן שמעון בן גמליאל אומר, ימכר כלו לנכרי, חוץ מדמי יין נסך שבו. (יא) גת מקום דקיסת הענבים, שהיא גשוחה של אבן, שפתה עפרים, והנדרך הוא לערב קצת יין בתוך הנפת להעביר ריח הנפת, מנגבא במים ואפר והיא סתורה, ושל עץ שצריך הרבה ופת ובלע הרבה יין, רבי אומר ימכר כמו של אבן, והחמים אומרים יקלח את הנפת ואחר כך יגבב, ושל רחם, אף על פי שקלף את הנפת הרי זו אסורה, ואינה נקרת בגנוב, אבל בעירי שממלא אותן מים ומשקה אותן שלשה מעת לעת ומחליף בהים לין אין מנכאבן בקרק ב משנה ד, ומפרש בגמרא דלרבי בכלי חרס יקלף, רש"י, ונען ברע"ב.

משניות מבוארות

שמעבכ ומשאיר קצת יין בקשה ששופר, אסור הינו של ישראל, שהיון שבמשפך נאסר מחמת נצל, שהוא מחבר בינו שבצלוחית העפרים ואסור ינו של ישראל, דמערב בהם הספה יין נסך של המשפך, ישראל המערב יין מכלי של ישראל אל כלי של עברים, הינו ללכלי הנכרי או ללכלי שיש בו יין נסך, אסור, אף על פי שהיה שער ממנו היה הינו שפשוך בקלי של ישראל מתר, ואמר רבן שמעון בן גמליאל דאין שער לחותו אפילו צדו לא הגיע ללכלי המתחתון אסור, ומיירי כגון שנספק הקלות או שהשליך הינו דרךך ששפליכין מן הכלי הפרוק הינו, דאם היה שם חבור גם הינו שפכלי העליון אסור, דקמקא לו ביין נסך נצל חור חבור. (ח) יין נסך אסור בהנאה ואסור בכל שהוא, אם ערה יין של ישראל בן יין נסך, דהיי מין במיט, וכן אם נפל יין של ישראל לתוך ד הבית כשעור גדול בבת אחת, אסור, דהיי נסך כל שהאסור עומד במקומו, הוא חשוב יתר מן הסהן, ואסור במשהו, אבל נפל סהן פסול, קמא קמא ביטיל וכן ומים שנתנסכו לעבודה זרה ונתערבו במים של התר, אסור בכל שהוא, אבל יין שנתערבו במים ומים שנתערבו בינו ואין חמך במה אסור, הרי זה אסור רק בנותן האסור טעם בהתר, דהיי נסך שביטל אם יש מים, כיון שהוא מין בן שאינו מיה. זה הכלל מין שנתערב במיט אסור במשהו, ושלם במיט אסור בכל בנותן טעם, ונען ברע"ב שומכא דהיי'למלכה. (ט) אלו אסורין ואסורין שכל שותו בן יין נסך שכל שותו בן מקום שנתערב אפילו בכל אסורין, אף על פי יין נסך שנתערב חבית אסור באף חביות התר, ועבודה זרה צריה שנתערב אסור בהנאה, ואסורין בכל שותו, אבל אסורין באסור שאין דקים למט, אינן אסורין בכל שותו. (י) יין נסך שנפל לבור הינו חבית גדולה של יין נסך שנתנסך לעבודה זרה, שנשתכרה ונפלה לבור יין של התר, על הבור כל אסור בהנאה, דהיי מין במיט דאסור במשהו מקשה לו, רבן, רבן שמעון בן גמליאל אומר, ימכר כלו לנכרי, חוץ מדמי יין נסך שבו. (יא) גת מקום דקיסת הענבים, שהיא גשוחה של אבן, שפתה עפרים, והנדרך הוא לערב קצת יין בתוך הנפת להעביר ריח הנפת, מנגבא במים ואפר והיא סתורה, ושל עץ שצריך הרבה ופת ובלע הרבה יין, רבי אומר ימכר כמו של אבן, והחמים אומרים יקלח את הנפת ואחר כך יגבב, ושל רחם, אף על פי שקלף את הנפת הרי זו אסורה, ואינה נקרת בגנוב, אבל בעירי שממלא אותן מים ומשקה אותן שלשה מעת לעת ומחליף בהים לין אין מנכאבן בקרק ב משנה ד, ומפרש בגמרא דלרבי בכלי חרס יקלף, רש"י, ונען ברע"ב.